

Варна сп. Морски Сговоръ
НАРОДНА КАМБАНА
НЕЗАВИСЕН СЕДМИЧЕН ВЕСТНИКЪ
урежда редакционенъ комитетъ

Абонаменти: за година—30 лв.; за 6 м-ца—40 лв.;
чужбина—160 лв.; обявления — по споразумение.
Адресъ: ЧЕРНОМОРСКА КАМБАНА—Варна.
Главенъ редакторъ: **Иванъ Демиревъ**

Г. Б. Арнаудовъ.

Народна Камбана.

Камбаната на отрудения народъ.

Милий, чуй какъвъ сладъкъ камбаненъ звънъ въ ранно утро ни събужда. Коя ли черковна камбанария е украсена съ тая камбана на чисти мелодични тонове, възвещащи ни въ осовенъ миръ — тоя, кждето болната и намжчена душа намира отдишъ и покой? Чувай, какъ всѣки ударъ нанесенъ върху ѝ, е такъвъ на свѣрховѣкъ, явилъ се подобно Месия, всрѣдъ отрудения народъ и кара сърдцето ни радостно да тупти, чувствувачи се морално и духовно подкрепени. Не чувствуваш ли, какъ подобно балсамъ отекватъ приятнитѣ ѝ тонове, смегчаващи болки и страдания? Пробуждайки се отъ сънъ, събуждаше любимия си тя, за да сподѣлятъ приятни впечатлѣния и се наслаждатъ отъ особениѣтѣ нечувани до сега камбанни тонове, явяващи имъ се въ подкрепа.

камбанария е украсена съ тая камбана!
Тоя е Народната камбана — тая на отрудения народъ. Камбаната бичъ — на гнилото, покварата, корупцията и тѣхнитѣ поощрители, които и да сж и отъ която и срѣда да излизатъ тѣ. Камбаната отзвукъ на болната народна душа, тжнюща въ духовна мизерия и нищета. Камбаната изразителъ на болкитѣ и терзанията на ония, които съ перо, мотика и здрави мишци творятъ всички блага, а сами изнемогватъ въ мизерия. Камбаната наподобяваща граничния всрѣдъ морето исполнитъ, о който вълнитѣ въкове цѣди се бѣс се разбиватъ въ безплоднитѣ си усилия да го разрушатъ.
Тоя е Народната камбана — гласътъ на народа — тоя на Бога!

Ив. Демиревъ.

Где е гласътъ на България?

На България положение то е много тежко. Стопанско-финансовата криза въ нея все повече се изостря. Малко се произвежда въ страната, а на пазаря стагнацията катадневно се засилва и прави живота невъзможенъ за широкитѣ народни маси.
Къмъ това лошо вътрешно положение като се прибавятъ и недобритѣ ни отношения съ нѣкои отъ нашитѣ съседи, картината става по-страшна за всички, които живѣятъ въ тая нещастна страна.
А какво ще бжде положението ни утре, когато трѣбва по силата на несправедливия и жестокъ Ньойски миренъ договоръ, да продължимъ плащанията на нашитѣ репарации?
Безспорно, че ние ще се намеримъ тогава предъ една невъзможность да съществуваме.
Това съглашенскитѣ сили знаятъ. Знае Англия, знае Франция, знае Италия, знаятъ и всички тѣхни съюзници, че българския народъ

въ нищо не бѣ виновенъ за свѣтовната война.
На главнитѣ виновници за нея — Германия, Австрия и Унгария тѣ направиха известни облекчения по репарационния въпросъ.
И днесъ пакъ въ Хагската конференция освенъ се въпроса за изпразване на Ренания отъ окупационнитѣ съглашенски войски, сжщитѣ сили се занимаватъ и съ въпроса за изплащане германскитѣ репарации по плана Йжнгъ.
Въ този моментъ, когато се решава въ конференцията тоя въпросъ, ние питаме: где е гласътъ на България за облекчението ѝ по репарационния въпросъ? Защо и ние, както въ миналото постжпиха Германия, Австрия и Унгария, не искаме отъ Хагската конференция да се занимае и съ нашия репарационенъ въпросъ?
По-удобенъ отъ днешния моментъ за насъ нѣма да повдигнемъ тоя жизненъ за нашата държава въпросъ и да настояваме да

ни се направятъ известни облекчения.
Много моменти вече ние изпуснахме, поради една съ нищо неоправдана пасивна и пораженска външна политика, и увредихме на страната си.
Така постжпихме по уреждане въпроса за меншествата, и по бѣжанския въпросъ съ Гърция и Турция, и по граничния ни въпросъ съ Югославия, и по въпроса за севѣстветра на българскитѣ имоти въ Румѣния и пр. Повече да мълчиме и пропусчаме моментитѣ е безсмислено и вредно за България. Сега или никога трѣбва да се чуейния гласъ въ Хага и се иска отъ великитѣ съглашенски сили да се даде и на България облекчение за изплащането на репарациитѣ.

Похвална инициатива.

Приятно ни е да съобщимъ, какво свещ. П. Шахановъ полага максимумъ усилия да издигне манастира („Св. Кралъ“) сега „Св. Кирилъ и Методий“, Софийско, до онова положение и състояние, въ което е билъ презъ време на управлението му отъ иеромонахъ Максимъ, за когото се чуватъ само добри отзиви, следъ когото обаче, неразумни управители сж го занемарили до тамъ, че едва ли не бѣ заприличалъ на пушинакъ. Така съ съдействието и подкрепата на г-нъ директора на трудовата дирекция, кмета на с. Горна Баня, нѣкои съветници и др. миряни е отпочнато сериозно, макаръ и малко късно ремонтрането манастирскитѣ сгради, поправката на шосето, чешмитѣ и редъ други мероприятия. Пожелавайки му успѣхъ въ това хуманно начинание, не се съмняваме, какао отецъ Шахановъ, когото добре познаваме, ще стори всичко възможно да издигне манастира отново и го превърне въ истинско курортно мѣсто, за което не липсватъ условия, тъй като сжщия е построенъ въ най-красивия кѣтъ на „Люлинъ“ планина, всрѣдъ разкошна природа.

Продава се къща съ 3 стаи, дюгень, мазе и 160 м. дворъ, ул. „Николаевска“, Дупница. Споразумение: Елена Лазова.

Леката каминетка на бр. Вълканови, с. Рилъ, превозва пѣтници и стоки на износни цени.

Видни земледѣлци за землед.

единство.

Бившиятъ народенъ представител Никола Хр. Кьосевъ отъ с. Баланово, Дупнишко, въ качеството си председателъ на обединителния комитетъ при Б. З. Н. Съюзъ, запитанъ отъ редактора ни, какво мисли по въпроса за обединението на разпокжсанитѣ земледѣлски сили ни заяви:

Никола Х. Кьосевъ
председател на обединителния комитетъ при Б. З. Н. съюзъ.

— Презъ декемврий м-ць 1927 г. бѣ свикана въ София по инициативата на обединителния комитетъ конференция, на която присѣтствуваха повече отъ 300 души делегати, дошли отъ всички краища на земледѣлска България. Ако времето не бѣше много студено, може би конференцията щѣше да бжде по-добре посетена.

На тая конференция, следъ три дневни разисквания и обсъждания кардиналния въпросъ — обединението на съюза, се взема резолюция — да се поканятъ тритѣхъ постоянни присѣтствия да влезатъ веднага въ преговори за свикване на единъ общъ обединителенъ конгресъ. Трѣбва да признае, че

нищо едно отъ тритѣхъ постоянни присѣтствия не съдействува, тогава за обединението на съюза, нито пъкъ обсъждана въпроса за свикване на обединителния конгресъ. Въпреки, обаче, тая незаинтересованост отъ тѣхна страна, обединителния комитетъ, продължава и днесъ да работи въ сжщото направление — за съюзното обединение. Въ това си стремление той не ще се спре предъ нищо и ще направи всичко възможно да турне частъ по-скоро край на братоубийствената борба, която се отразява гибелно не само върху организацията на българскитѣ селяни, но изобщо и на България.

Като така, ще трѣбва да разбератъ върховетѣ на Земледѣлския съюзъ, че е невъзможно да живѣе и се развива тая политико-економическа организация при това ненормално положение, което е желано само отъ крайнитѣ дѣсничарски и лѣвчарски елементи и тѣхнитѣ сподвижници — карьериститѣ.

Повече сдруженитѣ земледѣлци не могатъ да търпятъ, това ненормално положение на съюза и тѣ най-настоятелно искатъ свикването на единъ обединителенъ конгресъ, въ който да взематъ участие не самозванитѣ земледѣлци, а истинскитѣ привърженици на възвишенитѣ идеи на земледѣлския съюзъ.

Намѣрихме г. Маноловъ на постоянното му мѣстожителство въ с. Банки, Софийско, запитанъ и той за положението на съюза, ни заяви:

Христо Маноловъ
бившъ министъръ.

— Че го намира за твърде тежко.

Множество съюзни дейци, които се изредиха въ съюзното ръководство следъ 9 юний 1923 г. проиграха и моменти и случаи за поставяне съюза на висотата, която той трѣбваше да заеме всрѣдъ политическия строй на страната.

Алчностъ за първенство, тѣпостъ и кжсогледство — ето характернитѣ черти на нѣкои отъ тѣзи случайни водачи.

Тѣхното пакостно дѣло увѣнчава съ успѣхъ опититѣ на сговора да разруши народната организация.

Чувствамъ болкитѣ на народната душа, която нестига, че е измжчвана отъ

немотия, отъ политическо безправие, но е най-болезнено измжчвана и отъ неразборитѣ въ земледѣлческата организация.

— Давате ли повечко кредитъ на нѣкое отъ дветѣ постоянни присѣтствия?

— Начина на тѣхното избирање отъ многочисленни или малочисленни сбирки отъ тѣхни близки приятели и поклонници говори, че тѣ не сж мандаторитѣ на многочислената замледѣлческа маса.

Единъ напълно редовенъ конгресъ на всички земледѣлци, безъ ураджки и клакьори би избралъ малцина отъ тѣхъ въ съюзното ръководство. Нека си пожелаемъ по-скорошно събиране на всички здрави идейни земледѣлски дейци на единъ единенъ конгресъ, който да смаже личнитѣ амбиции и капризи и разчисти пътя на организацията къмъ свѣтло бждаще.

Питате ме, г-не редакторе, защо стоя на страна отъ движението, защо не пиша по съюзни работи и какво е мнението ми по разпокжсаностъта и обединението на Земледѣлския съюзъ.

Преди всичко положението, което заемамъ, като скромненъ дѣецъ въ редоветѣ на земледѣлския съюзъ, /особенно сега, мокаръ и задъ менъ да стои 22 годишна дейность въ областъта на земледѣлското сдружение — стопанско, кооперативно и политическо — неловко ми е да взема позата на „първенець“ и да правя „чести изявления“, както нѣкои отъ

върховетъ много охотно и до страсть играятъ ролята на „шефове“.

Но дошло е време съюзната интелегенция, честиата и непокаварена, идейно преданната на земеделското движение да заговори за настоящето и бъдещето на съюза.

Д-ръ Илия Караджовъ

бившъ народенъ представител, окръженъ управител, директоръ на консорциума за зърнени храни.

ческа организация се руши. Принципитъ на единството и централизацията на земеделското политическо движение сж грубо потлжкани отъ престъпния карисризмъ на нѣкои отъ върховетъ и непрогледното невежество на други, агентъ провокаторската роля на трети; — днесъ сж разстроили нашата организация, разкъсаха силитъ ѝ; унищожиха авторитета ѝ и общественото ѝ значение и доубиватъ вѣрата на народа въ спасителната роля на Земеделския съюзъ.

Съ голѣма мъжа констатирамъ, че Земеделския съюзъ днесъ е раздробенъ на „петъ партии“ наречени отъ нѣкои съ една по мека дума — „крила“: едно около Г. Марковъ—Чолаковъ Радоловъ; други около Г. Йордановъ—Гичевъ; трето около Томовъ—Перчемлиевъ; четвърти около Драгиевъ—Момчевъ—Досковъ и пето така нареченитъ неутралисти (обединисти).

Не само се разруши единството на Земеделския съюзъ; не само се изроди като „партия“, но като последица отъ това се създадохъ условия за грубо и престъпно нарушение на съюзната дисциплина. Прѣсенъ примѣръ имаме отъ наскоро произведенитъ общински избори и измѣната на нѣкои земеделски избраници.

А безъ дисциплина нѣма организация. Какво да се прави при това положение?

Споредъ менъ повѣлителенъ дългъ се налага на всички земеделски деятели, на всички идейни съюзни другари, които нѣматъ „ангажиментъ“ нито отъ лѣво, нито отъ дѣсно да заработятъ за спасението на земеделската организация, за установяването принципитъ на единство и дисциплина, за повишение ентузиазма въ нея, за финансовото ѝ стабилизиране, за засилване стопанско-кооперативнитъ прояви отъ общественната дейностъ на съюза, изобщо за издигането му на подобающа висота като политико-економическа организация. Като първа стѣпка — нека всички зработимъ за единъ обединителенъ конгресъ на есень.

Нека на юбилейния конгресъ отъ тридесетъ-годишното съществуване земеделския съюзъ се прокламира обединението и връщането назадъ къмъ устава на съюза; твърдо следване уставния принципъ — самостоятелно участие въ изборитъ. На този уставенъ принципъ — за самостоятелно участие въ изборитъ, който въ течение на 25 години е обособилъ нашата организация и откъсналъ селския елементъ отъ политическитъ котерии, днесъ може да бжде база за събирането на всички разпокъсани сили, за наново стягане и дисциплиниране земеделския съюзъ — да бжде готовъ и достоенъ за едно утрешно управление на измѣненитъ ни народъ и държава. Виждаме единъ надежденъ лъчъ за скорошното обединение въ така нареченитъ неутралисти, които не сж нищо друго освенъ проява на инстинкта за самосъхранение единството на земеделската организация.

Азъ съмъ обединистъ и считамъ, че съмъ въ ролята си, когато на всички казвамъ, че принципиални различия между насъ нѣма и че обединението трѣбва да стане, понеже е жизнена необходимостъ за авторитета, съществуването и престижа на земеделския съюзъ.

Политически бележникъ.

„Дипломатъ съ тактъ“.

Запитанъ г. професоръ Данаиловъ отъ кореспондента на единъ столиченъ сутришенъ вестникъ относително разговора му съ бившия царъ Фердинандъ, между другото е казалъ, че той е „дипломатъ съ тактъ“, понеже презъ всичкото време на разговора не е зачекналъ въпроси отъ политическо естество.

Дали е вѣрно ние не знаемъ, нито пъкъ се интересуваме да знаемъ. Фердинандъ отдавна е станалъ безинтересна личностъ не само за насъ, българитъ, но и изобщо за чужденцитъ следъ като той бѣ заставенъ да абдикира отъ политическитъ приятели на г. Данаиловъ. Личенъ режимъ, безправие, фаворизации, вътрешна и външна сервилностъ, войни, тероръ, погроми, мизерия и пр. — ето кое характеризира управлението на „тактичния“ Фердинандъ.

А като последица отъ това управление имаме днесъ — унижена България и жестоко наказана отъ победителитъ за безумието на Фердинанда.

Всичко това изглежда, че е забравилъ уважаемия професоръ Данаиловъ, и безъ много да му мисли заявява на всеуслышание, че Фердинандъ е „дипломатъ съ тактъ“.

Сигурно той му „тактъ“ ще да е заставилъ много отъ нашитъ „държавници“ да му бждатъ сервилни и угаждатъ до престъпностъ... А нѣкои отъ тѣхъ въ сервилността си отиваха до тамъ, че търпѣха и

нѣщо по-унизително — да ги третира като животни...

Въ това отношение до колкото ни се простиратъ сведенията, г. Д-ръ Даневъ познава подробности изъ живота на Фердинанда, които отрицаватъ не само неговия дипломатически „тактъ“, но даже и човѣщината му.

Мри, селянино!

Споредъ новия законъ за народното здраве, издържаната за цѣренето на бедно болнитъ става за смѣтка на общинитъ.

Като изгѣква това на удоволно мѣсто въ броя си отъ 13 августъ банкерския в. „Слово“ добавя, че съ това се турило вече край на досегашната практика да се изпращатъ маса бедно болни отъ селата срещу „издадени по партизански начинъ свидетелства за бедностъ“ и да става едно натрупване въ държавната Александровска болница, по-добре е споредъ сжния вестникъ тѣ да се лѣкуватъ въ общинскитъ, околийскитъ и окръжни болници.

По всичко се вижда, че редакторитъ на в. „Слово“ слабо познаватъ България.

Где въ селата има болници? Такива нѣма, нито пъкъ селскитъ общини сж въ състояние при днешнитъ си бюджети да откриятъ.

А болницитъ (градски, околийски, окръжни и частни), които има въ голѣмитъ и малки градове сж едва достатъчни за градското население.

Тогава? Много просто: Мри селянино!

КООПЕРАТИВНА ТРИБУНА.

Д-ръ Илия Караджовъ.

По единството на кооперативния кредитъ.

Злободневниятъ въпросъ всрѣдъ кооператоритъ е желанието на управляющитъ кржгове, подъ предлогъ, че установяватъ единството на българското кредитно кооперативное движение, наново да вържатъ повече отъ 2000 земл. кооперации, тѣхни районни съюзи и синдикати о „празнитъ ясли“ на Българската Централна Кооперативна Банка.

Бѣше време, когато презъ 1910 г. Народното събрание, по инициативата на сегашния м-ръ председателъ А. Ляпчевъ, създаде законъ за Б. Ц. К. Банка, безъ да ѝ даде достатъченъ капиталъ, откъсна „рожби отъ майка“, откъсна земл. кооперации отъ Българ. Земл. Банка и ги присъедини къмъ Б. Ц. К. Банка.

Ние, като кооператори, бѣхме съвременници на това „нещастие“, на това постигнато единство на коопер. кредитъ безъ капиталъ въ Коопер. банка. Силенъ вой на протести се изсипаха противъ този „атентатъ“ надъ земл. коопер дѣло, до като най-после земеделското правителство на Ал. Стамболийски презъ 1921 год. съ законъ за Б. З. Банка наново повърна рожби къмъ майка, наново присъедини земл. кооперации къмъ Б. З. Банка.

Подъ попечителството на Б. З. Банка — ето вече 8 години, земл. коопер. дѣло интензивно се развива. Ако сме недоволни, това е било, вследствие партизанството на нѣкои виши чиновници въ Б. З. Банка. Подъ давлението на партизани,

закриха се кредититъ на много кооперации, синдикати и тѣхната централа.

Недоволството ни иде отъ факта, че по своята управа Б. З. Банка е много-назадъ отъ организацията на Б. Ц. К. Банка. Една реформа въ смисълъ на допускане представителство на кооператоритъ въ ръководството на Б. З. Банка, споредъ насъ, ще бжде една ефикасна мѣрка за по-тѣсно сближение и разбирателство между банката и кооперациитъ. Българ. Земл. Банка трѣбва да се трансформира въ Българ. Земл. Кооперативна Банка. Личниятъ кредитъ трѣбва да се раздава само чрезъ кредититъ селски кооперации, които да се развиятъ до степенъ на малки селски банки. Търговията съ земл. произведението, която тѣ охотно се развива отъ нѣкои виши чиновници на Б. З. Банка, ще трѣбва да се предостави на самитъ кооперации и районни съюзи.

Поводъ да се заговарва за единството на коопер. кредитъ става стремителниятъ набегъ на ръководителитъ на попул. банки да овладѣятъ селото. Нѣкои искатъ да подозиратъ, че това е единъ планъ на действие на една политическа партия, много отъ членовитъ на която сж по върховетъ на градскитъ попул. банки.

И действително, въ много села, при наличността на кредитна селска кооперация, нѣкои „приятели на кооперациитъ“ основаватъ попул. банки. До като кредитната селска кооперация отказва, докато на кржмарии, лихвари, търговци, спекуланти, — въ популярнитъ банки тия стопански слоеве взематъ върхъ на ръководството. До като кредитната селска кооперация съ всестранни задачи се спрѣли да се освободи отъ лихвари, търговци и спекуланти, като сама организира общинитъ доставки и общинитъ продажби, при попул. селски банки много естествено, земеделскиятъ кооператоръ не ще замира. Кредитнитъ селски кооперации организиратъ производителитъ за кооперативна търговия попул. банки финансираха търговцитъ за сжщата търговия. Очевидно, условия за живота на повето нови селски попул. банки се дава отъ Съюза на попул. банки.

Загрижени сж отъ това „зло“ и Б. З. банки и Б. Ц. К. банка, и всички земл. кооператори.

Какво да се прави, — всички се питатъ. Да се постигне единството — ето спасението. Един препоръчватъ откъсването на земл. кооперации отъ Б. З. банка и присъединението имъ къмъ Б. Ц. К. банка. Това е равносилно на смъртъ на земл. коопер. дѣло. Други предла-

Санда Иовчева.

Всрѣдъ житата.

(Разказъ).

Тежко зашумѣха нивята. Зрѣлитъ жита се залолѣха на едри вълни и засѣха. Бай Петъръ, драгомантѣ, усети мириса на тежкото зачервено зърно

— Нивята те викатъ — си каза той, — чакатъ твоитъ жътварки, не чувашъ ли, — и той се разтвча, обиколи всички колиби и се спре предъ вратията на буля Пенчовица. Той махна съ ржка и тя отиде при него.

— Е, булка Пенчовице, ще воля ли тая година Радка на румане? И съ червеня си пошъ той бършеше пълното си потно лице.

— Че май време ѝ е, бай Петре.

— Време е, време, булка. Сте-

гни момичето, утре съ Божия воля трѣгваме.

По ржба на хѣлма се спусна дълга тънка сѣнка. Слизаше Радка съ тритъ си козички.

— Бързай, бързай, — махна съ ржка и завика майка ѝ.

Радка скачешкомъ дойде при майка си.

— Радо, ще отидешъ и ти съ бай Петра.

Радка се позамисли. Тя спре погледъ на чернитъ козички, които чакаха до нея.

— Хайде, Радке, утрѣ рано да си готова — каза бай Петъръ и отмина.

Слънцето се скри задъ високи-тѣ върхове на балкана и сѣнката

легна върху сгушенитъ сламени колиби.

Рано сутринта бай Петъръ поведе своята чета Слънчо прѣскаше златни парички изъ свѣтналия просторъ. Свежъ утреникъ повѣваше напоенъ съ мириса на горскитъ тревы и цвѣтенца. Птиченцата, мамени отъ хубавото лѣто, пѣха. Пѣха и момчетата на бай Петра.

Радка гледаше прехласната картинитъ, които новитъ мѣста, гдето за пръвъ пътъ тя стѣпваше, рисуваха предъ нея. Свежитъ въздухъ я опиваше, прозрачната синевина на небето я омайваше.

Тѣ дълго вървѣха. Най-сетне прекосиха планината, навлѣзоха въ равнината и поеха пътя за селото на бай Иванъ съ многото нивя и съ най-едрото жито.

Нѣмаше извървяне дългия пътъ. До като останеше една копраля до залъзъ-слънце, шѣха да стигнатъ.

Четата вървѣше по широкия друмъ, извилъ снага като змия между житата. Радка гледаше като омагьосана. Предъ нея се разтигаше равнино като тепсия широкото поле. Широко и безкрайно — до дето ти око стига. Нѣма край. Цѣлото поле горѣше въ златния пламъкъ на житата. И по свѣтлото ширине оърѣлата храна преливаше ту на плѣстни, гжсти маси, ту се разливаше на ситни, гърчащи се вълници. Едритъ пълни класове, носени на високи стройни стѣбълца, се допираха едно до друго, шушнѣха си. съсѣбха и се полюшваха като замаени. Сжщо като замаени. Всѣко зрънце бѣ погѣднало аленъ пламъкъ и слънце, слънце. Лекитъ вѣтеръ се гмуркаше между тѣнкитъ осили на житата, клатѣше златнитъ дрѣжки и отнасяше надалечъ метални отзвукъ на зрѣлия имъ съсъкъ. Чуй — пѣятъ житата — пѣятъ, и Радка съ цѣлата си душа се унасяше по тая

пѣсень, лѣтѣше като омаена надъ туй влато-жълто море — сжщо като тия малки птички, които летятъ и цвѣрчатъ.

На другия денъ жетваркитъ навлѣзоха въ широкото жито на бай Ивановата нива и зажѣнаха. Радка не можеше да му се наради. Тя сѣкашъ не жѣнѣше, а прегръщаше и притискаше до моминската си грѣлъ пълнитъ класове. Зрѣлия мирисъ на загорката я завмайваше, простора на полето унасяше. Тя чуваше сребърнитъ звънчета на еквалитъ звукове въ трепналата утринъ. Звънъ... звънъ... оекваше се въ сърцето ѝ. И тя не стравяше. Тогава малкото момиче, най-младата отъ всички жѣтварки, отвършеше гърло и надъ нивята ѝ понасяше омайна пѣсень. — Пѣсень нечувана, родена въ трепетитъ на събудена младостъ, опияне на отъ нови, непознати за нея усѣхания.

атъ да се уреди съ законъ една УНИЯ между Б. З. банка и Б. Ц. банка, като цялото коопер. дело се концентрира въ Б. Ц. К. банка, и последната остане единъ полуавтономенъ клоноу на Б. З. банка, при условие — капиталитъ на дветъ банки да се преливатъ въ една въ друга.

Становището на Българ. Земл. Нар. Съюзъ, въ конгресна резолюция отъ 1922 г. следното!

1. Да се реформира Б. З. банка, като обхвадне всички кредити на земеделци и занаятчии, (или съ други думи, всички земл. кооперации и попул. банки да се присъединятъ и централизиратъ около Б. З. банка.

2. Да се трансформиратъ Б. Ц. К. банка въ застрахователна банка, която да обхвадне и развие всички земл. застраховки по постъпи и добитък, за пожаръ и животъ, държ. осигуровки, общо осигуряване пенсионния фондъ и пр. — а кредитния отдѣлъ на Б. Ц. К. банка да се закрие, като всички кооперации се присъединятъ

къмъ Б. З. банка и тамъ да се установи единство на коопер. кредитъ. Тамъ сж народните капиталити — отъ турско време (Митхадъ паша), тамъ сж 220 милиона печалби отъ консорциумъ за зърн. храни, тамъ сж сиротскитъ влогове, тамъ сж стотици клонове на сжщата банка, тамъ е организиранъ апарата отъ ревизори-кооператори.

Ние знаеме, че още преди 2—3 години, когато се приемахме новиятъ законъ за Б. Ц. К. Банка, г-нъ Лячевъ искаше да присъедини земл. кооперация къмъ неговата „рожба“ — Б. Ц. К. Банка.

Ние зовеиъ земл. кооперации, синдикати и районни съюзи, както и всички деятели въ областта на земеделския кооператизъмъ къмъ протестъ.

Нека всички о време отклониме желанието на нѣкои управници наново да вържатъ повече отъ 2000 земл. кооперации на „праздни ясли“ при Б. Ц. К. Банка.

лата на общия прогресъ. Способниятъ и достойниятъ, къмъ каквато и пожителна форма да принадлежи, тѣбва да се прецени свѣтло и безпристрастно. Само тогава ще се издигне тъй западнатата и изпадната въ жалки ржце културна критика, чиято задача е да чисти плевелитъ по пътя на разивашето се изкуство.

Това убеждение сме изповѣдвали и този пътъ сме следвали, защото той надвишава дребнитъ съображения, които сж ржководили „официаленъ принципъ“. Него ще следваме и сега.

По такъвъ начинъ въ културния ни прегледъ ще отбелзваме всички прояви на културния ни животъ съ желание да бждемъ полезни, безъ да се страхуваме, че ще причинимъ неприятностъ на тогава или оногава. Важно е, че културата ни ще спечели.

Андрей Георгиевъ.

Копиднитъ журналистъ.

На 2 тог редактора на нашия събратъ въкъ „Свободна мисль“, излизашъ въ гр. Свищовъ г-нъ Д. Николаевъ е билъ нападатъ заднишкомъ, отъ непознато въ града имъ лице облечено въ формата на „Родна защита“. Г-нъ Николаевъ плувноалъ въ кръвта си, съ помощта на възмутеното гражданство, сж сполучили да хаанатъ атенатора и го предадатъ на полицията, ведно съ пистолета му. За целта е дадена обгербована телеграма до г-на М-ра на вътрешнитъ работи. Въ циркуляра си до насъ г-нъ Николаевъ нѣколко дни следъ атенгата, ни се оплаква, че се носело слухъ, какво атенатора избѣгалъ? и окол. н-къ не му е съобщилъ името и мѣсторождението, за да може по нататкъ да иска удоалетворение отъ компетентитъ власти и се разкриятъ причинитъ на това наистина смѣло нападение и то по срѣдъ денъ. Чужди на причинитъ на нападението ние се въздржаме отъ коментари по него, да нападнешъ, обаче, общественикъ единъ, изразителъ на обществената мисль, играющъ ролята на кормило въ дедеи провинциаленъ районъ прскашъ просвѣта, застѣпващъ морала, бичуващъ остро злото и неговитъ поощрители е да се уприличимъ на свинята подъ джабовеща коренетъ му.

Димитъръ Масленковъ

известенъ на всички въ градъ Дупница, приготвяла люлки за курорти, балкани, градини и пр.

Д-ръ Н. Василевъ.

Не правете слънчеви бани.

Слънчевитъ бани, поради лечебното действие на слънчевитъ лъчи сж правени още отъ най-стари времена. Римлянитъ, грцитъ сж строили специални приспособления за излагане на слънце. У насъ, пъкъ и въ Европа, слънцелечението започна да се практикува доста много. Съ действието си слънчевитъ лъчи върху тѣлото на болния или здравия усилаватъ обмѣната на веществата и кожата, чрезъ което организма окръпва, добива повече сила и сетне може по лесно да се бори съ болестта, на която попада. Къмъ частитъ, които излагаме става приливъ на кръвъ, която сждържа хранителни и защитни вещества нужднитъ за по-скорошното оздравѣване на заболѣлото мѣсто. Приливътъ на кръвта може отъ дѣйствието на слънчевитъ бани да бжде толкова силенъ, че да предизвика кръвоизлияния отъ дроба, доста опасни. Не само това, но и у хора съ увеличени жлѣзи, туберкулозни огнища може да се появи температура (треска), която по нѣкога става доста

упорита, трае съ дни, седмици. Това особено се среща у болни, които праветъ слънчеви бани безъ да се допитали до лѣкаръ или допитали се до него не спазватъ, каквото е поржчано. У насъ всѣки чуль не дочуль за лѣчбното действие на слънчевитъ бани ги прави, пече се, но за жалостъ повечето отъ резултатитъ сж лоши. При таква безогледно правене на слънчеви бани, ние виждаме, често стари туберкулозни огнища да се подновяватъ, възпалватъ, плеврити да се усилаватъ, да се появяватъ кръвохраченета, даже и голѣми кръвоизлияния съ лошъ невадъ. При това положение непознаване действието, лѣкуването съ слънчевитъ лъчи, не можемъ ли смѣло да кажемъ, че слънчевитъ бани сж опасни и не трѣбва да се праветъ? Ако се праветъ, то само подъ непосредствения надзоръ на лѣкаря. Слънчевитъ лъчи сж едно лѣчително средство, което трѣбва да се дозира внимателно, иначе прави голѣми пакости.

Св. Ш.

Духовна трибуна.

Дветъ течения въ черквата.

Тоя твърде жизненъ черковенъ въпросъ, днесъ буди живъ интересъ не само въ духовното съсловие, всрѣдъ добритъ българни — православни християни, но и въ враговетъ на черквата ни. Подъ разни надслови се писа по него, нѣкои даже тенденциозно го коментираха.

Не само въ частния животъ, въ разнитъ свѣтски организации политически, или економически се явяватъ раздори плодъ на разни карьеристи, които сж сжваилиправилния ходъ на поставениитъ имъ задачи, но за голѣмо съжаление подобни раздори срещаме и въ свещенния институтъ-черквата и то не отъ сега е тѣхното датиране, такива се срещатъ още въ епохата на св. св. апостоли, плодъ на различното тълкувание Христовото учение, лични амбиции и карьеризъмъ; — раздори, чийто резултати сж били винаги пагубни; сж ставали причина за разцепление; подготвявали сж почва за изникването разни ереси и секти; всѣвали сж антагонизъмъ всрѣдъ Христовитъ последователи; оронвали сж престола; рушили сж устоитъ на единъ отъ най-важнитъ за единъ народъ институти — черквата.

Така напоследъкъ бързото ржкополагане до епископство въ мирѣ Стоянъ Петковъ, сега епископъ Андрей, извика негодуданието всрѣдъ по-старитъ и заслужили архимандрити забравени и игнорирани, както въ произвеждането имъ въ епископски чинъ, тъй и при митрополит, избори лишени отъ правото на избираемостъ. Създаденото положение на привилегировани и въ немилостъ предъ силнитъ на деня не може, освенъ да предизвика реагиране изразяващо се въ разцепление всрѣдъ висшето духовенство — отъ една страна организацията „Богъ и България“ начело съ Варненския архиерей дѣдо Симеонъ, Русенския Михаилъ, епископъ Андрей, архимандритъ д-ръ Евстимий професоръ въ Богословския факултетъ и нѣколцина монаси и отъ друга — Софийския митрополитъ г. г. Стефанъ съ своитъ си привърженици отпочватъ борба помежду си нападайки се взаимно — борба, която свещенството и православнитъ християни общо осжждатъ; толкова повече, че това разцепление се върши отъ горе, отъ ония, които не само трѣбва да бжде даждатъ чужди на болнитъ си ам-

Културна трибуна.

Не сж само политиката, училището и религията, които оназватъ своето влияние върху възпитанието на маситъ. Тия три голѣми фактори, зависящи единъ отъ другъ по време, по мѣсто, сж съдействували не само за издигане на маситъ, но напротивъ тѣ сж допринесли много и за похабяване на здравитъ народни чувства, на традицията, която крие толкова положителни стимули.

Положителното е само въ чистата наука, която мѣри да улесни материалното съществуване на човѣка и въ искуствата, които култивиратъ красота, издигатъ моралната стойностъ на народитъ и така тласкатъ развитието все напредъ. Всичко, което сплва развитието на науката и искуствата е ретроградно, принадлежаше къмъ назаднали времена и нѣма мѣстото си въ съвременността.

България, макаръ и да води едва 50 години, свободенъ самостоятеленъ животъ, все пакъ отбелзва известенъ напредкъ въ своята наука и искуства, но на тѣхъ, особено на културнитъ въпроси, не е бивало отдавано съответното внимание. Тѣй промѣнчивата ни политика, въ колесницата на която сж впрегнати и наука, и искуства, и етика, па и религия, разбирано въ отрицателния смисль на думата, е бивала въ много отношения врагъ на чистата проява на българския духъ. Понеже у насъ полити-

ката не е принципна, не е логична, а зависяща най-много отъ манталитета на властимощието, който, за голѣмо съжаление, е проявявалъ интересъ къмъ културнитъ ни въпроси само по инерция, ний не можемъ да отбелжимъ крупни културни прояви, плодъ на една културна концепция. Каго изключимъ покойниятъ проф. Шишмановъ, който като министъръ на народната просвѣта бѣ истински представителъ на българската култура, останалитъ лица заемали поста на просвѣтното министерство сж били повече или по-малко незаинтересовани. Тѣхното отношение къмъ голѣмитъ въпроси на българската култура се е изразявало въ едно шаблонно канцеларско отношение, продиктувано въ повечето случаи отъ чисто партизански побуждения. И благороднитъ усилия на разнитъ културни групи и организации, които сж компетентни по културнитъ въпроси, сж се разбивали о министерското нежелание или неразбиране.

Но понеже културнитъ въпроси не сж монополъ на никоя партия, на никоя класа — красотата, каквато и да бжде е винаги красота — тѣхото обграждане се налага на всички чувствуваша искренно дадена проява на българския духъ.

Отъ културнитъ въпроси не бива да се прави партизанство; искуството трѣбва да се освободи отъ тази пошлостъ; на него трѣбва да се гледа презъ очи-

сх храната. И бързо навлѣзе въ нивата.

— Както хубаво пѣшъ, тъй хубаво да би женала, троснато извика той на Радка, която се бѣше навѣла надъ житото и не го видѣ, кога се е доближилъ до нея.

— Вижъ колко класове стърчатъ по тоя чакъмъ!

Радка сепната се изправи. Предъ него стоеше стройно хубаво момиче, като подгонена и излашена сѣрна.

Радка бързо се свърже, изгледа го горделиво и усмихнато му отвърна:

— Я го гледай. Какъвъ се развикалъ за две три зърна жито. И го погледна право въ очитъ. Два погледа се срешнаха и впахъ.

„Боже, колко е хубавъ“ си каза тя — „не е виждала такъвъ ергентъ до сега!“

Стоянъ сви вежди.

— Ти много ли знаещъ да при-

— Мамо, мамо, да видишъ малката жетварка какъ пѣе — говорѣше малкото момиченце на чина Ивановица, което бѣше ходило да занесе хлѣбъ на жетваркитъ.

— Нека пакъ азъ да имъ занеса храна — молѣше се то.

— Днесъ ще иде бати ти.

— Да знаемъ, мамо, колко е хубава Радка — нека и азъ ида съ батя.

— Стига си брѣшлевила — сърдито я сопна Стоянъ. Той не бѣ задирилъ още нито една сенка мома и не обичаше, когато момичетата се гледаха на майка си.

— Хубава мамо, хубава, като фиданка — продължаваше да говори момичето — за да дразни братя си — нели не ще да я вземе съ себе си.

— Млъкни! — Извика чина Ивановица — охъ, капнала съмъ отъ работа — започна да се оплаква тя — на мене ли е дадена тая

жжка. . . да нѣма кой да те отпѣе — и тя сърдито погледна къмъ сина си.

Стоянъ събърчи вежди. Той бързо грабна дяснитъ съ хлѣба и се яхна на коня си. Като тежки камъни се гъркулнаха подире му мивчинитъ му думи. Кривъ ли е той? На сила не се жени човѣкъ.

И той работѣше до умора. Всѣки денъ обикаляше нивата — днесъ бѣше реда на геренската нива. Тежкитъ колита на коня дигаха облакъ прахъ. Бѣше непоносима жарана. Той вървѣше подъ огненния шатъръ на Слънчо, който се бѣ спрѣлъ на небето и като огненъ змей, втрелчилъ очи въ полето, заливаше го съ знойния си дѣхъ — я нивата и житата. И въ тия знойни трепетни вълни се носѣше хубава пѣсенъ. Тя навляваше въ душата, разтваряше сърдцето. Пѣеше жетварка, и откъмъ тѣхната нива. Той спре коня до сливата, върза го и сне дяснитъ

казвашъ, и той изгледа начумерено момата.

— Зная, зеръ — спокойно каза тя.

Дигна се цѣлъ облакъ смѣхъ между жетваркитъ. Бай Петъръ се намѣси.

— Момата ни е още малка, може да събърка нѣщо, но е пѣргава. После кротко добави: Дай да ти помогна да снемешъ хлѣба.

— Азъ го снехъ. Викай жетваркитъ и якте. И изведнажъ, побуденъ отъ нѣква внезапна мисль, той се обърна къмъ Радка, изгледа я още веднѣжъ и каза:

— Слушай, бай Петре, майка ми се разболѣ. Утре нѣма кой да ви меси хлѣбъ. Момата — и той посочи на Радка, — ако не знае да жъне, знае да мѣси хлѣбъ баримъ я?

Той отвърза коня си, чевърсто се метна на него, повика Радка и съ мекъ гласъ ѝ каза:

— Хайде, Радке, въ село!

И докато момата разбере какво става, той я грабна, качи я при себе си и шибна коня.

Когато стигнаха въ къщи, той каза на майка си:

— На ти отпѣна — стига си ми натаквала, я излѣзе Стоянъ, сирѣчилъ вежди, до късно шета изъ двора.

Два хубави черни очи се бѣха впили въ сърцето му — две хубави черни очи още го гледаха право въ очитъ.

„Снагата ѝ като фиданка“, брѣмчача настойчиво каго разсърдены пчели думитъ на сестричката му. И тая фиданка бѣше въ неговитъ ржце. Непознати трѣпки лазѣха по цѣлата му снага.

— Цѣла ношъ той не заспа. Въ тъмната мрежа на ношата, накждето и да погледнеше, той виждаше две блестящи черни очи. И звездитъ бѣха тъмни съ сладки трепетъ на тия очи.

биции и кариеризъм, но със своя си примър на единодушие, разбирателство по между си да служат за примър всредъ мирянитъ.

Само така ще запазимъ единството на Христовата черква въ насъ, където нѣма мѣсто за две Христови течения. Прочее миръ и любовъ во Христе! Щадете черквата и България. Запазете вѣрата въ народа. Трѣбва ли да Ви напомняме, че народъ безъ вѣра, не е народъ? Ще се повърнемъ

Благодарностъ.

Ефимерий при манастира „Св. Кирилъ и Методи“ („Св. Кралъ“) Софийско, свещ. П. Шехановъ изказва благодарността си на г-нъ Стоянъ Тенева, лѣяръ — София за подарената отъ него, по случай избавлението му при една катастрофа, една малка камбана, изработена отъ сжция, както и на ония безименни членки отъ правосл. Христово братство на о. протоирей П. Воиковъ при храма „Св. ап. Петъръ и Павелъ“ — „Булина ливада“ за подаренитъ отъ тѣхъ кухненски прибори.

ЖЕНСКИ СВѢТЪ.

За нашата селянка.

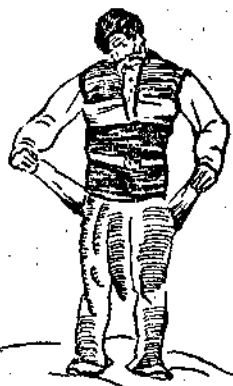
Кой съ радостъ не е спиралъ погледа си, когато навлиза въ село, на хубавата селска къщица, чисто измазана, съ бѣли хасени пердета на прозорцитъ? Изведнѣжъ тая къщица ви говори не само за уредна домакиня, но и за домакиня, която е видѣла хубавото, създава си е вкусъ, и носи у себе си стремежа да се нареди по-човѣшки. Днесъ по често ще срещнете подобни къщици. Несъмнено е, че макаръ и бавно, нашето село се модернизира и издига. Последнитъ нѣколко години отбелязватъ тая промѣна. Задължителното образование, селскитъ прогимназии, както и следването на селенчетата, не само момчета, но и момичета въ близката градска гимназия, създава една интелигентна ядка, върху която се спиратъ надеждитъ за подобрението на селото. Ако, по-рано, единствено учителтъ бѣ културния работникъ и единственитъ деецъ за просвѣта на селото, днесъ, особно въ по-големитъ села, усилията на учителя не сж изолирани, а се подпомагатъ отъ младежи съ гимназиално, а и съ висше образование. И днесъ може много повече да се направи за подобрене на селото, отколкото преди 20 години. Днесъ може по-усилено и съ повече успѣхъ да се работи, защото се забелязва и едно будно и нарастваще съзнание и у нашата селянка. Фиктъ е, че нашата селянка, става по будна и по-отзивчива на всичко по-хубаво, което може да се внесе въ нейния животъ. Ний срещаме вече хубави и чисто наредени селски къщици, стремежъ къмъ домашна и лична чистота, къмъ промѣни въ облеклото и къмъ по-висока просвѣта на децата. Съ една дума има набелязани условията за една обществена дейностъ между селянката. Нашата селянка може да се организира въ дружества, въ просвѣтни групи и да се подтикне къмъ работа, която ще ѝ допринесе да се издига, да се просвѣти, за да бжде полезна на себе си и на своето стопанство. Едно женско селско др-во може да бжде много полезно съ редица мероприятия, които лѣте биха облекчили усиления трудъ на нашата селянка, а зиме, съ уреднитъ беседи, биха я просвѣтили и упжтили въ отгле-

Смѣхъ и закачки.

На варненския плажъ.

Той — Какъ си, миличка?
Тя — Великолепно е тукъ. Слънчевитъ бани ми действуватъ отлично.
Той — Продължавай, миличка...

Нѣма, брате, жито,
Нѣма и пари —
Ахъ туй време тежко и проклето.
До кога ли ще царятъ?

Детска страница.

Зрънце.

Дете, не тъпкай туй зрънце, що татко ти съ загръчено лице зася въ роинитъ бразди! Сега го виждашъ мъничко зрънце съсь мъртаво и застинало сърдце, а утре то ще пусне класъ, ще влигне гордо станъ къмъ насъ и слънцето ще го грѣе, и вѣтра ще го люлѣе, и Богъ съ дъждѣтъ ще го пона! А щомъ настѣпн топло лѣто отъ всѣки класъ по шепя злато! Яща ти веселье ще събере. А вѣтрена воденичка ще смели златната пшеничка на мекно, хубаво брашно. Сега го гледашъ зрънчице, а зиме съ радостно лице ще хрускашъ печената пита подъ връшникъ въ подницата скрита.

Мери Грушко.

дане на децата, въ предпазване отъ болести. Биха ѝ дали необходимитъ знания по домашна хигиена и здраве, както и чисто стопански знания по земледѣлски отрасли. И време е вече, по-образованитъ и будни жени и момичета въ село да се позамислятъ и да се организиратъ, и съ помощта на мѣстнитъ интелигентни сили: лѣкаръ, акушерка, фелдшеръ и учителъ да зработятъ съ общи усилия за издигане на селото.

Хроника.

Въпреки всички пречки и трудности, които трѣбаше да бждатъ преодоленни още преди четири години, издателството на в-къ „Черноморска Камбана“ излизащъ въ гр. Варна следъ четири годишно съществуване въ желанието си да задоволи читателитъ си влезе въ картелъ съ редакцията на излизащия въ гр. Дупница в-къ „Фаръ“ и отпочва да издава въ столицата новъ в-къ „Народна Камбана“, съ близкото сътрудничество на видни общественици, писатели и журналисти.

За вѣ бждеше всичко относяще се до редакцията на в-къ „Фаръ“, като суми, дописки и др. изпращайте на адресъ в-къ „Народна камбана“ ул. „Царъ Симеонъ“ № 57 (Василиевъ базаръ).

Всички предплатили абонемента си за в-къ „Фаръ“ си запазватъ правото. Ония които не сж се издължили къмъ редакцията се умоляватъ да сторятъ това въ най-скоро време. На 4 тога пасейки овцетъ си е убитъ отъ грѣмъ жителя на с. Д. Диканя, Радомирско Иванъ К. Божковъ. Нашитъ съболезнувания къмъ опечаленитъ Работницитъ въ тунела при с. Кърнулъ, Дупнишко, по новостроящата се широко-линейна железница Радомиръ — Дупница ни се оплакватъ какво не сж си получили заплатата по за нѣколко м.ци. Нѣка ония отъ които зависи това уредятъ тоя боленъ и жизненъ за работницитъ въпросъ. Имаме случай, изпречени при това положение — да не могатъ да получаватъ редовно заплатитъ си нѣкои да напускатъ, следъ като биватъ разкарвани по нѣколко пѣти да идватъ за заплатитъ си излягайки се на ругатнитъ на самозабравилитъ сечинованици. Ще се повърнемъ.

Редакцията ни се учи, какво на мѣстото на уволнения и пустиатъ подъ гаранция за злоупотребиение биашъ юристъ-консултъ при Св. Синодъ — Чолаковъ шѣлъ да бжде назначенъ викарий на св. Софийската митрополия негово преосвещенство знеполския епископъ Пансий, които е съ юридическо образование.

Въ кафенето — Стопанковъското казино — „Мърджинското казино“ Дупница се прави чисто кафе, играе се за удоволствие на карти и табла.

При бай Димко на гара „Струма“ винаги прѣсна прѣжена риба и др. закуски при отлична обстановка и идеална чистота.

Положението

У насъ,

Колкото се приближава есенъта, се забелѣзва едно движаване всредъ политическитъ партии. Въ демократическия сговоръ — непримиримата борба между групата на Калфовъ — П. Тодоровъ — Русевъ и 70-тѣхъ се повече изостря. При това положение не е изключена вѣроятността за единъ въ близко бждеше разрывъ всредъ тѣхъ и обособяването въ отдѣлна партия на групата Калфовъ — П. Тодоровъ — Русевъ.

Въ този моментъ, когато племената на сговора продължаватъ да воюватъ по между си, всредъ опозиционнитъ партии се забелѣзва едно общо желание за създаване на единъ политически центъръ, който би евентуално замѣстилъ днешната властъ.

Въ чужбина.

Конференцията въ Хага преустанови своитъ заседания, следъ като английския делегатъ Сноуденъ се противопостави на плана Ижигъ за плащане германскитъ репарации.

Споредъ последнитъ сведения Сноуденъ е отхвърлил четиритѣхъ направени предложения, като е заявилъ, че тѣ сж непримемливи за Велико-Британия и иска да бждатъ направени по задоволителни предложения.

Очаква се споредъ едни конференции да бжде отложена за 10 и. м., а споредъ други не е изключена възможността, следъ като продължатъ преговоритъ тая седмица между Сноуденъ и делегатитъ на останалитъ сили, да се постигне едно споразумение между тѣхъ.

Само въ терасовидната градина

„Земенъ рай“

на Ботю Петровъ — Княжево, на 10 км.

при отлична обстановка, прѣсни закуски на скара, чисто натурални напитки, вино и ракия, студена бира, идеална чистота и бърза прислуга се прекарватъ наистина приятни часове. Посетете я да се убедите.

Важно за посетителитъ на столицата

Хотелъ „Лѣвовъ мостъ“

на площада „Лѣвовъ мостъ“ № 2, телеф. № 4327

е наново ремонтиранъ изцѣло. Строго фамилиаренъ. Идеална чистота, бърза, честна и акуратна прислуга, цени умѣрени. Подъ хотела всички удобства за г. г. посетителитъ, ресторантъ съ отлични пазарджиски вина, кафене, бръснарница и пр. Посетете го сами да се убедите.

Съ почитание:

Гаврилъ Ст. Сердаровъ.

Бившия „Вуковски ханъ“

на площада „Св. Ив. Рилски“, Дупница, собственостъ на ИВАНЪ ПЕЙЧЕВЪ, се наново обзаведе отъ самия стопанинъ, където салъ едно посещение е нужно за да се убедите сами, че се точатъ чисто натурални напитки — вино, ракия и бира, отлична кухня, чисти легла, строга фамилиарностъ. За клиентитъ отъ селата всички удобства за добитъка и за материялитъ имъ.

Стария „Скрипски ханъ“ — „Карабунаръ“

до черквата „Св. Георги“ Дупница, близи до пазаритъ наново ремонтиранъ, отново се обзаведе отъ бившия съдържателъ на „Вуковски ханъ“ Стоянъ М. Поповъ, където винаги ще намерите чисто натурални напитки, отлична кухня, чисти легла и удобства за добитъка.

Печатница Б. А. Кожухаровъ — София.